

Jézus Krisztus kinyilatkoztatása – tizenhetedik rész

A száraz csontok felébredése: Felhívás tisztaságra és hitre a várakozás idején

Jeff Pippenger

2023-11-17

A száraz csontok, amelyek holtan hevernek az utcán, azért hallják meg annak „szavát”, aki a pusztában kiált, mert eljött a Vigasztaló, Jézus azon ígéletének beteljesedéseként, hogy elküldi őt. A milleriták első csalódásakor a milleriták megértették, hogy a szüzek példázatának késedelmi idejében vannak.

„A csalódottak a Bibliából felismerték, hogy a késedelem idejében vannak, és hogy türelmesen kell várniuk a látomás beteljesedésére. Ugyanazok a bizonyítékok, amelyek arra indították őket, hogy 1843-ban Urukat várják, arra vezették őket, hogy 1844-ben várják őt.” Spiritual Gifts, 1. kötet, 153.

Azok, akiket a milleriták jelképeztek előre, megismétlik az első csalódás tapasztalatát, és amikor ez bekövetkezik, meg kell érteniük, hogy ők is a szüzek példázatának késedelmi idejében vannak. Egyedül a Vigasztaló befolyása teszi lehetővé számukra, hogy felismerjék ezt az igazságot. Ezt a felismerést, amelyet a Vigasztaló idéz elő, az a prófécia jelképezi, amelyet Ezékiel parancsot kapott hirdetni a száraz, holt csontok völgyének.

Ismét így szólt hozzám: Prófétálj e csontok felől, és mondd nekik: Ti megszáradt csontok, halljátok meg az Úr igéjét! Így szól az Úr Isten ezekhez a csontokhoz: Ímé, én lelket bocsátok belétek, hogy megelevenedjete. Inakat adok rátok, húst növesztek rátok, bőrrel borítalak be titeket, és lelket adok belétek, hogy megelevenedjete; és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. Akkor prófétáltam, amint megparancsolta nekem; és miközben prófétáltam, ímé, zúgás támadt, majd zörgés, és a csontok összementek, mindegyik csont a maga csontjához. És láttam, hogy ímé, inak és hús nőttek rajtuk, és felülről bőr borította be őket; de lélek nem volt bennük. Ezékiel 37:4–8.

A „zaj” a Szentlelket jelképezi. Ekkor a szüzeknek fel kell ismerniük, hogy a késedelem idejében vannak. Bőségesek a bibliai útmutatások arra nézve, mit kell tenniük a csalódottaknak, amikor felismerik, hogy a késedelem idejében vannak. Jeremiás azt tanítja, hogy soha nem térhetnek vissza a „csúfolódók gyülekezetébe”, amely a Filadelfiának szóló üzenetben a Sátán zsinagógája. El kell továbbá választaniuk a drágát a hitványtól. A drága és a hitvány szembeállításának kettős jelentése van.

Évekkel ezelőtt magam tanultam meg ezt a prófétai megkülönböztetést, amikor alkalmazást készítettem William Miller álmáról. Helyesen határoztam meg az ékszereket mint Isten Igéjének igazságait, a hamis ékszereket pedig mint meghamisított tanításokat. Ezt követően rámutattak nekem, hogy James White is készített egy alkalmazást William Miller álmáról, és az ő

alkalmazásában az ékszereket Isten hűségese népével azonosította, a hamis ékszereket pedig az igazság hamis megvallóival. Amikor megvizsgáltam, mit tanított James White az álomról, felismertem, hogy mindketten helyesen értették. Az ékszerek jelképezhetik Isten hűségeseit, a hamis ékszerek pedig a hűtleneket, de az ékszerek jelképezhetik Isten Igéjének igazságait is, és a hamis ékszerek hamis tanításokat is jelenthetnek. James White Miller álmát arra a történelmi időszakra alkalmazta, amelyben akkor élt, én azonban az álmot az utolsó napok történelmeként közelítettem meg. A két alkalmazás együtt azt mutatja meg, hogy az emberek azzá válnak, amit hisznek, és ha úgy döntenek, hogy téves tanításokhoz ragaszkodnak, a porseprűs ember kisöpri őket az ablakon át, együtt azokkal a tanításokkal, amelyekkel azonosultak. Az vagyunk, amit megeszünk.

Amikor a csalódottak felismerik, hogy a késelem idejében vannak, Jeremiás szerint el kell különíteniük a drágát a hitványtól.

„Hogyan lehetséges, hogy azok az emberek, akik háborúban állnak Isten kormányzatával, birtokába jutnak annak a bölcsességnek, amelyet olykor tanúsítanak? Maga a Sátán is a mennyei udvarokban részesült nevelésben, és ismeri a jót éppúgy, mint a rosszat. Az értékest elegyíti a hitvánnyal, és éppen ez adja neki a megtévesztés hatalmát. De mivel Sátán mennyei fényesség ruháiba öltözött, vajon befogadjuk-e őt mint a világosság angyalát? A kísértőnek megvannak a maga eszközei, akik az ő módszerei szerint neveltetnek, az ő lelke ihleti őket, és az ő munkájára vannak alkalmassá téve. Vajon együttműködünk-e velük? Vajon úgy fogadjuk-e ügynökeinek munkáit, mint amelyek nélkülözhetetlenek a műveltség megszerzéséhez?” A nagy Orvos lábnyomán, 440.

A drága és a hitvány az igazságot és a tévelygést jelképezi. Együttal az emberek két osztályát is jelképezi.

„Mindazáltal Isten erős fundamentuma megáll, amelyen ez a pecsét van: Ismeri az Úr az övét. És: Álljon el a hamisságtól minden, aki Krisztus nevét vallja. Egy nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstedények vannak, hanem fa- és cserépedények is; és némelyek tisztességre, némelyek pedig gyalázatra valók.” A „nagy ház” az egyházat jelképezi. Az egyházban megtalálhatók lesznek a hitványak éppúgy, mint az értékesek. A tengerbe vetett háló egyaránt összegyűjti a jókat és a rosszakat. Review and Herald, 1901. február 5.

Jeremiás azt a kijelentést kapta, hogy ha vissza akar térni, el kell különülnie az oktalan szüzekről, és el kell különülnie az oktalan szüzek téves tanításaitól is. A száznegyvennégyezer azok, akik tökéletes egységre jutnak. Jeremiás azt a munkát jelképezi, amelyet azoknak kell elvégezniük, akiket Ezékiel második, a négy szélről szóló üzenete pecsételésre hívott el, ha Isten „szájává” akarnak lenni, amikor a látomás megszólal. A látomás a millerita történelemben szólalt meg, amikor érkezett az ítélet, és megszólal a száznegyvennégyezer történetében is, amikor megszólal a földi fenevad, és elérkezik a harmadik jaj ítélete. Akkor azok, akik elvégezték a Jeremiás által azonosított munkát, felemeltetnek mint Isten órállói.

Amikor az Úr elküldi a Vigasztalót, hogy felébressze a csalódottakat halálukból, megjelöl egy megtisztulási munkát, amelyet véghez kell vinniük, ha az Ő szócsövei akarnak lenni a

vasárnap-törvény válságában. Ézsaiás egyetért Jeremiás tanácsával.

Mily szépek a hegyeken annak lábai, aki örömhírt hoz, békességet hirdet; aki jót hirdető örömhírt hoz, szabadulást hirdet; aki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened! Őrállóid felemelik szavukat; együttesen ujjonganak, mert szemtől szembe látják, amikor az Úr visszahozza Siont. Törjete ki öröme, ujjongjatok együtt, Jeruzsálem romjai; mert megvigasztalta népét az Úr, megváltotta Jeruzsálemet. Ézsaiás 52:7–9.

Azok, akik „örömhírt hoznak”, és akik „békességet és szabadulást hirdetnek”, „együtt emelik fel szavukat”, mert „színről színre látnak”.

„Még néhányan megmutattattak nekem úgy, mint akik befolyásukat azokéval egyesítik, akiket már említettem, és együtt mindent megtesznek, hogy elvonjanak a testtől és zavart okozzanak; és befolyásuk Isten igazságát rossz hírbe hozza. Jézus és a szent angyalok azon munkálkodnak, hogy Isten népét egy hitbe felhozzák és egyesítsék, hogy mindnyájan egy értelemre és egy ítéletre jussanak. És miközben a hit egységébe vezetnek, hogy e kor ünnepélyes, fontos igazságait illetően egyként lássanak, Sátán munkálkodik, hogy előmenetelüket akadályozza. Jézus az Ő eszközei által munkálkodik, hogy összegyűjtsön és egyesítsen. Sátán az ő eszközei által munkálkodik, hogy szétszórjon és megosszon. „Mert ímé, parancsolok, és megrostálom Izráel házát minden nemzet között, amint a gabonát rostában rostálják, de egy szem sem esik a földre.”

„Isten most próbára teszi és megvizsgálja népét. A jellem formálódik. Az angyalok mérlegelik az erkölcsi értéket, és hűséges feljegyzést vezetnek az emberek fiainak minden cselekedetéről. Az Isten népéhez tartozónak vallók között romlott szívűek is vannak; de ők is próbára tételnek és megvizsgálatnak. Az az Isten, aki minden ember szívét olvassa, világosságra hozza a sötétség rejtett dolgait ott, ahol azokra gyakran a legkevésbé sem gyanakodnak, hogy eltávolíttassanak azok a botrányok, amelyek akadályozták az igazság előhaladását, és hogy Istennek tiszta és szent népe legyen, amely hirdeti az Ő rendelkezéseit és ítéleteit.

„Üdvösségünk Fejedelme lépésről lépésre vezeti népét, megtisztítva és alkalmassá téve őket az elváltozásra, s hátul hagyva azokat, akik hajlanak arra, hogy elszakadjanak a testtől, akik nem hajlandók vezetést elfogadni, és megelégszenek a maguk igazságával. »Ha azért a benned levő világosság sötétség: mekkora akkor a sötétség!« Nincs nagyobb tévelygés, amely az emberi elmét megtéveszthetné, mint az, amely arra indítja az embereket, hogy önbizalommal teljes lelkiületet tápláljanak, azt higgyék, hogy igazuk van és a világosságban járnak, miközben eltávolodnak Isten népétől, és dédelgetett világosságuk sötétség.” Testimonies, 1. kötet, 332, 333.

Az Ézsaiás szakaszában a „jó hírt hoz” kifejezés kétszer ismétlődik, hogy azonosítsa az Éjféli Kiáltás történetét, ugyanúgy, ahogyan azok a versek is, amelyek Ézsaiásnak annak az egységnek a leírásához vezetnek, amely akkor valósul meg, amikor a drága elválasztatik a hitványtól.

Ébredj, ébredj; öltsd magadra erődet, ó Sion; öltsd fel díszes ruháidat, ó Jeruzsálem, a szent város: mert ezután nem megy be többé hozzád a körülmetéletlen és a tisztátalan. Rázd le magadról a port; kelj fel, és ülj le, ó Jeruzsálem: oldd le nyakadról bilincseid köteleit, ó Sion fogoly leánya. Ézsaiás 52:1, 2.

Jeremiás azokat képviseli az első csalódás idején, akik felismerik, hogy a késelem idejében vannak. Ézsaiás ugyanezeknek a személyeknek parancsolja: „Ébredj, ébredj.” Felébrednek, és végül eljutnak arra a pontra, amikor Isten egyházában többé nem lesz körülmetéletlen és tisztátalan, mert elvégezték a drága és a hitvány elkülönítésének munkáját. „Az Úr azt akarja, hogy egyháza megtisztuljon, mielőtt ítéletei még nyilvánvalóbban lesújtának a világra.”

„Gyorsan közeledünk e föld történelmének lezárulásához. A vég igen közel van, sokkal közelebb, mint ahogyan azt sokan gondolják, és terhet érezek arra, hogy népünkre sűrűssem az Úr komoly keresésének szükségességét. Sokan alszanak, és mit lehetne mondani, ami felébresztené őket testi szenderegésükből? Az Úr azt akarja, hogy egyháza megtisztuljon, mielőtt ítéletei még nyilvánvalóbban sújtanak a világot.”

„Ki állhat meg az ő eljövetele napján? és ki maradhat meg, amikor megjelenik? mert olyan ő, mint az ötvös tüze, és mint a ruhamosók lúgja: és leül, mint az ezüst olvasztója és megtisztítója: és megtisztítja Lévi fiait, és megolvastja őket, mint az aranyat és az ezüstöt, hogy igazságban vigyenek áldozati ajándékot az Úrnak.”

„Krisztus minden hamis leplet eltávolít. Az igaznak a hamissal való semmiféle elegyítése nem tévesztheti meg őt. „Olyan ő, mint az ötvös tüze”, elválasztva az értéket a hitványtól, a salakot az aranytól.

„A lévitákhoz hasonlóan Isten választott népe is általa van elkülönítve az Ő különleges szolgálatára. Minden igaz keresztény papi megbízatással bír. Megtisztelő, szent felelősség hárul rá, hogy a világ előtt mennyei Atyja jellemét képviselje. Jól meg kell szívlelnie e szavakat: »Legyetek azért tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes«.”

„Nektek pedig, akik féltek az én nevemet, felragyog az igazság Napja gyógyulással az ő szárnyai alatt; és kimentek, és ugrándoztok, mint a hizlalt borjak. És megtapodjátok a gonoszokat; mert hamuvá lesznek lábaitok talpa alatt azon a napon, amelyen ezt véghezviszem — mondja a Seregek Ura.

„Emlékezzetek meg Mózesnek, az én szolgámnak törvényéről, amelyet Hóreben parancsoltam neki egész Izráel számára, a rendelkezésekkel és ítéletekkel együtt. Ímé, elküldöm nektek Illést, a prófétát, mielőtt eljön az Úr nagy és rettenetes napja; és az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig atyáikhoz, hogy el ne jöjjenek, és átokkal ne sújtsam a földet.”
Review and Herald, 1906. november 8.

Azok, akik hamis tanításokhoz ragaszkodnak, elkülönítetnek abban a történelemben, amely a pusztában kiáltó „hanggal” kezdődik. Azok, akik megtagadják, hogy Isten teremő hatalma személyes, megszentelt tapasztalatot hozzon létre bennük, elkülönítetnek az „aranytól” abban a történelemben, amely a pusztában kiáltó „hanggal” kezdődik. Laodiceabeliekként maradnak meg, éppen annál a pontnál, ahol Laodicea Philadelphiába megy át.

A drága és a hitvány elválasztásának munkája szinte teljesen a szövetség követének a műve, aki hirtelen eljön, hogy megtisztítsa Lévi fiait, de nekünk is részt kell vennünk benne.

Ezért, szeretteim, amiképpen mindenkor engedelmeskedtetek, nemcsak jelenlétemben, hanem most sokkal inkább távollétemben, félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a magatok üdvösségét. Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő jókedve szerint. Mindent zúgolódás és versengés nélkül cselekedjete, hogy feddhetetlenek és tiszták legyetek, Istennek szeplőtelen gyermekei az elfordult és romlott nemzedék közepette, akik között ragyogtok, mint világító testek e világban. Filippi 2:12–15.

Jeremiásnak azt mondatott, hogy válassza külön a drágát a hitványtól, ha azt kívánta, hogy az eljövendő ítéletben Isten szószólója legyen. Az a tény, hogy Jeremiás hallotta Isten hozzá intézett tanácsát, azt bizonyította, hogy a Vigasztaló jelenléte már rendelkezésére állt, ha úgy dönt, hogy felvállalja a munkát.

„Az üdvösség elnyerésének műve együttműködés, közös cselekvés. Együttműködésnek kell lennie Isten és a bűnbánó bűnös között. Ez szükséges a helyes elvek kialakulásához a jellemben. Az embernek komoly erőfeszítéseket kell tennie, hogy legyőzze azt, ami akadályozza őt a tökéletesség elérésében. Sikeréért azonban teljes mértékben Istentől függ. Az emberi erőfeszítés önmagában nem elegendő. Az isteni hatalom segítsége nélkül semmit sem ér. Isten munkálkodik, és az ember is munkálkodik. A kísértéssel szembeni ellenállásnak az embertől kell származnia, akinek erejét Istentől kell merítenie. Az egyik oldalon végtelen bölcsesség, könyörület és hatalom van; a másikon gyengeség, bűnösség, teljes tehetetlenség.

„Isten azt kívánja, hogy uralkodni tudjunk önmagunk felett. Ám beleegyezésünk és együttműködésünk nélkül nem segíthet rajtunk. Az isteni Lélek azokon az erőkön és képességeken keresztül munkálkodik, amelyeket az embernek adott. Önmagunktól nem vagyunk képesek arra, hogy szándékainkat, vágyainkat és hajlamainkat összhangba hozzuk Isten akarásával; de ha „készek vagyunk készségessé tétetni”, a Megváltó ezt véghezviszi bennünk, „lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetik, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék Krisztusnak”. 2 Korinthus 10:5.” Az apostolok cselekedetei, 482.

A Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének három és fél napja, amikor a száraz csontok holtan hevernek az utcán, a „puszta” jelképe, a „puszta” pedig a Leviticus huszonhat „hét idejét” jelképezi. A három és fél nap szétszóratásának végén azoknak, akik elhívtak, hogy a száznegyvennégyezer között legyenek, „fel kell ébredniük” és „le kell rázniuk a port”. White testvér ezt mondja: „Az Úr azt akarja, hogy egyháza megtisztuljon, mielőtt ítéletei még feltűnőbb módon sújtanak a világot.”

A „megtisztított egyházzal” összefüggésben Jeremiás elkülönítési folyamatára utal, amely eltávolítja a „drágát a hitványtól”. Ezt Malakiás harmadik fejezetével is összekapcsolja, ahol egy követ készíti az utat a szövetség Követe előtt. Az utat előkészítő követ Ézsaiás „kiáltó szava a pusztában”. A szövetség Követe Krisztus, aki arra készül, hogy szövetségre lépjen a száznegyvennégyezerrel, akik „a lévitákhoz” „hasonlóan” „általa vannak elkülönítve az ő különleges munkájára”. Ezután papokként azonosítja őket, és Jézust idézi, aki ezt mondja: „Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.”

A késedelem idejének végén egy megtisztítási folyamat jelöltetik meg, mert az Úrnak különleges munkája van, amelyet a száznegyvennégyezernek kell elvégeznie, és megtisztított egyháza lesz, mielőtt „ítéletei feltűnőbb módon sújtanak a világot”. Ítéletei már most is a világon vannak, de a vasárnaptörvény idején „Isten pusztító ítéletei” kezdenek hullani.

Azok az ítéletek „a kegyelem ideje azok számára, akik soha nem ismerték az igazságot”. Ám semmi irgalom nincs azokban az ítéletekben azok számára, akik nem akarnának belépni a szükséges megtisztulási folyamatba. Az „ítéletek”, amelyek „kiváltképpen sújtanak”, olyan ítéleteket jelölnek, amelyek jelek. Jelzésül szolgálnak, és a Szentlélek az e ítéletek által előidézett káoszt és zűrzavart használja fel arra, hogy különbséget tegyen azok között, akik „a hamis nyugalomnapot” tartják meg, és azok között, akik „lelkiismeretesen megtartják az Úr szombatját”, mert csak így „figyelmeztethető a világ”. A jelként szolgáló ítéletek azt a háttéralkotják, amelyet a Szentlélek arra használ, hogy Isten még Babilonban lévő gyermekeit arra vezesse, hogy felismerjék a száznegyvennégyezer zászlaját.

White nővér azonban nem csupán Malakiás harmadik fejezetére hivatkozik, hanem magában foglalja Malakiás könyve negyedik fejezetének záró verseit is, és ismét utal arra a „hangra”, amelynek el kellett készítenie az utat a szövetség követe számára. Azok a záró versek nem a szövetség követe számára való előkészítésről szólnak, hanem Mózes törvényének megőrzéséről, valamint az atyák szívének a fiakhoz, és a fiakénak az atyákhoz fordításáról. A „hang” először Krisztus előtt készít utat, mint a szövetség követének, hogy hirtelen eljöjjön az Ő templomába, és megtisztítsa az Ő felébresztett, csalódott népét, hogy véghezvihessék a zászló munkáját. Ezután Malakiás a „hang” munkájának egy másik vonatkozását tárgyalja.

Ő „az atyák szívét a fiakhoz fordítja, és a fiak szívét az atyáikhoz”, és ezt a munkát a Hóreben adott törvénnyel összefüggésben végzi el. Illés, aki egyúttal Ézsaiás „szava” is, azonosítani fogja Isten népének bűneit. Ez a megtisztulási folyamat része. A bűnnek csak egyetlen meghatározása van, mégpedig a Hóreben adott törvény áthágása. Keresztelő János Illés volt, és munkájához éppen ez az elem is hozzátartozott.

Azokban a napokban jött Keresztelő János, és prédikált Júdea pusztájában, ezt mondva: Térjetek meg, mert elközelített a mennyek országa. Mert ő az, akiről Ézsaiás próféta szólt, amikor ezt mondta: Kiáltónak szava a pusztában: Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit. Maga János pedig teveszőrből való ruhát viselt, és bőrvet a dereka körül; eledele pedig sáskák és vadméz volt. Akkor kiment hozzá Jeruzsálem, egész Júdea és a Jordán egész környéke, és megkeresztelkedtek általa a Jordánban, megvallva bűneiket. Amikor pedig látta, hogy a farizeusok és szadduceusok közül sokan mennek az ő keresztségére, ezt mondta nekik: Mérges kígyók fajzatai, ki intett meg titeket, hogy meneküljete az eljövendő harag elől?

Teremjete hát megtéréshez illő gyümölcsöket. És ne gondoljátok azt magatokban, hogy: Ábrahám a mi atyánk; mert mondom nektek, hogy Isten ezekből a kövekből is támaszthat fiakat Ábrahámnak. Most pedig már a fejsze is a fák gyökerére vettetett; azért minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik és tűzre vettetik. Én ugyan vízzel keresztellek titeket megtérésre; de aki utánam jön, erősebb nálam, akinek saruját sem vagyok méltó hordozni: ő Szentlélekkel és tűzzel keresztel majd titeket. Kezében szórólapát van, és teljesen

megtisztítja szérűjét, a búzáját csűrbe takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.
Máté 3:1–12.

Keresztelő János a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének három és fél napjának „pusztájába” jött, mert valamennyi próféta inkább az utolsó napokról szól, mint azokról a napokról, amelyekben élt. A bűnből való megtérés üzenetét hozta, mert a mennyek országa közel volt, éppen úgy, ahogyan a Jézus Krisztus kijelentése is akkor nyílik meg, amikor „az idő közel van”. Keresztelő János a „hang” munkáját szemlélteti, mert Jézus szerint ő volt az eljövendő Illés is.

Mert a próféták mindnyájan és a törvény Jánosig prófétáltak. És ha el akarjátok fogadni, ő Illés, akinek el kellett jönnie. Akinek van füle a hallásra, hallja. Máté 11:13–15.

Jézus azonosítja, hogy Keresztelő János prófétai azonossága próbatétel volt. Egyenesen kijelenti: „ha be akarjátok fogadni”. Azután Jézus arra bátorítja tanítványait, hogy fogadják be ezt, amikor így szól: „Akinek van füle a hallásra, hallja.” Mit halljon? Hallja meg, ki az a szózat, amely a Biblia végső pusztájába jön, és előkészíti az utat a szövetség követe számára, hogy felkészítse a száznegyvennégyezeret arra, hogy különleges munkát végezzenek Isten jelző ítéleteinek idején.

Jánoson „teveszörből való öltözet volt, dereka körül pedig bőrv; eledele pedig sáska és erdei méz.” Az ő „eledele” az iszlám üzenete volt, mert a „sáska” szó az iszlámot jelképezi, a méz pedig Isten szava, amely édes volt az ő szájában. Az az édes üzenet, amelyet megevett, a „vad” arabiai számarról szólt, amely az iszlám legelső jelképe az Írásokban. Az iszlám vad arabiai számaráról szóló édes üzenet, amelyet a „sáska” is jelképez, az ő öltözetébe is bele volt szöve, mert a tevék az iszlám egy másik jelképei. Nem az Ige kiforgatása a „sáska” szót az iszlám jelképeként használni, még akkor sem, ha a táplálék, amelyet János evett, a sáskafára, és nem a rovarokra utalt. A „sáska” szó az iszlám jelképe, és János nem valamiféle fizikai táplálék elfogyasztását jelenítette meg; étrendje annak a prófétai üzenetnek volt a jelképe, amelyet magába fogadott.

Öve az a „prófécia” volt, amelyet Habakuk képviselt. Ez a profécia egybefogja az első csalódást, a szüzek késlekedésének idejét és az adventizmus alapjait, amint azok a szent ábrakon ábrázolva vannak. Habakuk volt az a prófétai öv, amely mindezeket az igazságokat egybekötötte.

Mert e látomás még a rendelt időre szól, de a végén megszólal, és nem hazudik; ha késik is, várj reá, mert bizonyosan eljön, nem marad el. Íme, felfuvalkodott az ő lelke, nem egyenes őbenne; az igaz pedig az ő hite által él. Habakkuk 2:3, 4.

Az a prófétai üzenet, amely övként fogta egybe azokat az üzeneteket, amelyek a „hang” figyelmeztetését alkotják, a szüzek példázata a késlekedő, de majd megszólaló látomással összefüggésben. Az Éjféli Kiáltás látomása különbséget tesz a hitványak között, akiknek „lelke felfuvalkodott”, és a drágák között, akik hit által igazulnak meg. A hit általi megigazulás az az öv, amelyet a „hang” visel.

És igazság lesz derekának öve, és hűség veséinek övezője. Ézsaiás 11:5.

Amikor a csalódottság „pusztában kiáltó szava” elérkezett, 2020. július 18-a csalódása után, az ő üzenete ugyanaz az üzenet volt, amely 2001. szeptember 11-e óta volt. Ez az eljövendő Illéstől

származó üzenet a várakozó, csalódott, holt, igen száraz csontokhoz az, hogy az iszlám a „jelző ítéletek”, amelyek háttérrel biztosítanak Isten más, Babilonban lévő gyermekei számára, hogy igazságot tanuljanak.

Az igaz útja egyenesség; te, ki a legigazabb vagy, egyengeted az igaz ösvényét. Igen, ítéleteid útján, ó Uram, vártunk rád; lelkünk kívánsága a te nevedhez és a rólad való emlékezéshez fordul. Lelkemmél kívántalak téged az éjszakában; sőt, a bennem levő lelkemmél kereslek téged kora reggel: mert amikor ítéleteid a földön vannak, a világ lakói igazságot tanulnak. Ézsaiás 26:7–9.

Keresztelő János, aki az eljövendő Illés volt, a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének három és fél napra szóló „pusztájában” felhangzó „szózat”. Munkája magában foglalja az adventizmus negyedik és egyben utolsó nemzedékének azonosítását, amelynek lelke felfuvalkodott, és amely atyáinak lelki örökségében bíz, ugyanakkor érzékeli, hogy Isten haragja küszöbön áll. Ők a negyedik nemzedék, mert teljes mértékben oly nemzedékké nyilvánultak, amely Krisztusnak éppen az ellenkezője. Ők a viperák nemzedéke, mégis atyjukra, Ábrahámra hivatkoznak, hogy azzal bizonyítsák: valójában ők a Barány nemzedéke. A Barány nemzedéke Péter választott nemzetsége; ők azok, akik követik a Barányt, valahová csak megy.

János nyilvánvalóan feltárta azok bűneit, akik eljöttek, hogy meghallgassák üzenetét, mert bűnbánatra jutottak és megkeresztelkedtek. Arról is tájékoztatta őket, hogy van Valaki, aki utána jön, és teljesen megtisztítja szérűjét. Ez a Személy a szövetség követe; ő „a pizokseprűs ember”, aki a hamis érméket és drágaköveket kisöpri az ablakon, és helyreállítja az eredeti drágaköveket, amelyek akkor tízszer fényesebben ragyognak, mint amikor William Millert angyalok irányították az eredeti drágakövek összegyűjtésének munkájában az első angyal mozgalmában.

Keresztelő János egyenesen ítélte el a laodiceai adventista ama bizodalját, amelyet Ábrahámra mint atyjukra alapítottak, mert az eljövendő Illés feladata az volt, hogy az atyák szívét a gyermekekhez, és a gyermekekét az atyákhoz fordítsa. Az első és az utolsó bibliai alkalmazásának elve ebben a munkában jelenik meg, de ugyanígy megmutatkozik benne a gyógy mód is azok számára, akik szétszóró állapotban, az ellenség földjén, a pusztában holtan találják magukat. Fel kell ismerniük bűneiket és atyáik bűneit, és meg kell térniük. Bűneiknek és atyáik bűneinek felismerésével összefüggésben azt is be kell vallaniuk, hogy nem jártak az Úrral a három és fél nap pusztai időszaka alatt. Továbbá azt is be kell vallaniuk, hogy Isten sem járt velük azon történelmi időszak során.

Akik pedig megmaradnak közületek, ellankadnak gonoszságuk miatt ellenségeitek földjén; és atyáik gonoszságai miatt is velük együtt ellankadnak. Ha majd megvallják gonoszságukat és atyáik gonoszságát, hűtlenségüket, amellyel hűtlenné lettek irántam, és azt is, hogy velem szemben ellenszegülően jártak; és hogy én is velük szemben ellenszegülően jártam, és bevitettem őket ellenségeik földjére: ha akkor körülmetéletlen szívük megalázkodik, és akkor elfogadják gonoszságuk büntetését: akkor megemlékezem Jákóbbal kötött szövetségemről, Izsákkal kötött szövetségemről is, és Ábrahámval kötött szövetségemről is megemlékezem; és megemlékezem a földről. 3 Mózes 26:39–42.

Az átok azért volt rajtuk, mert nem emlékeztek meg a föld szombatjairól.

Keresztelő János, aki az eljövendő Illés volt, a Jelenések tizenegyedik fejezetének három és fél napja pusztaságbeli „szózatát” előképezte. Arra irányítaná a halott, száraz csontokat, hogy „emlékezzenek meg” Mózes törvényéről a Hóreben, és ha így tennének, akkor a szövetség követe „megemlékeznék” atyáik szövetségéről. De csak akkor, ha megvallották bűneiket, atyáik bűneit, és ami még inkább megalázó volt: pontosan meg kellett nevezniük azokat a vétkeket, „amelyekkel vétkeztek” Isten ellen.

El kellene ismerniük azt is, hogy „Isten ellenére” jártak, és hogy Isten is „ellenükre” járt.

Fel kellett ismerniük azt is, hogy ők voltak a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének utcáján heverő száraz, holt csontok, mert el kellett ismerniük, hogy Isten vitte be őket az ellenség földjére, és az ellenség földje a halál.

Keresztelő János szerint arra a kérdésre is választ kellene adniuk, hogy ki az a „szó”, amely a „pusztában” kiált, mert János ezt kérdezte: „Kicsoda intett meg titeket, hogy meneküljetek az eljövendő harag elől?”

E témák tárgyalását a következő cikkben folytatjuk.

„Isten szolgájának ez a parancs adatott: „Kiálts teljes torokkal, ne kíméld, emeld fel szavadat, mint a trombita, és hirdesd népemnek vétjét, Jákób házának pedig bűneit.” Az Úr ezt mondja e népről: „Naponként keresnek engem, és gyönyörködnek útjaim megismerésében, mint olyan nemzet, amely igazságot cselekedett.” Itt egy nép áll előttünk, amely önmagát megcsalja, önigazult és önelégült, és a szolgának az a parancs adatott, hogy teljes torokkal kiáltson, és tárja fel előttük törvényszegéseiket. Minden korszakban megtörtént ez a munka Isten népéért, és most minden eddiginél nagyobb szükség van rá.” Bizonyágtételek, 5. kötet, 299.